

Ivan

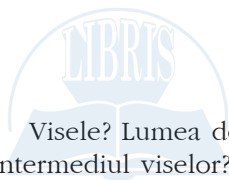
Și-a mai pierdut din avânt. Nu vrea să recunoască, dar a început să se îngrijoreze – la vârsta lui nu va mai avea parte de un semn paranormal. Singurul semn care i se va da, se teme, va fi semn de îmbătrânire cerebrală: că i se va micșora creierul, natural, și odată cu această micșorare vor fi viciate și activitățile care stimulează gândirea, motiv ca să creadă că în următorii ani se va alege oricum praful de el. Bătrânii sunt sfătuiți să facă mișcare, exerciții fizice, să meargă zilnic pe jos. El a sperat la mult mai mult, să depășească limitele acestei lumi cu gândirea lui, prin activarea creierului la cote nebănuite. În același timp, are o temere secretă a lui: că deja e paranoic. A recitat azi ce spune un medic despre paranoia, toate se potrivesc, are într-adevăr aceste reacții, nu degeaba a fost acuzat de dușmanii lui, la nervi, că e paranoic (dar a luat-o ca pe o înjurătură). E îngrozit: dacă e adevărat că e paranoic? Mereu s-a temut de bolile psihice, fiindcă el nu va ști că e bolnav, în schimb toți cei din jur îl vor privi cu milă. E limpede că va fi acuzat că e paranoic-de-legat dacă lumea va afla ce-și mai dorește de la viață, să treacă în altă lume, în viitor și să se autodepășească... Ce e paranoia, pe scurt? Clar: *Paranoia este o afecțiune care îi face pe oameni să fie foarte conștienți de mediul în care trăiesc, li se pare că toată lumea din jurul lor le vrea răul și că ostilitatea îi pândeste la orice pas. Cred că alții îi persecută și se plasează în centrul atenției în tablouri de viață care, de altfel, nu sunt extrem de importante și nici nu se învârt în jurul lor. Simptomele minore, incipiente, nu sunt periculoase, dar cele severe duc la frică și anxietate foarte mare și cu siguranță au un impact major negativ asupra vieții sociale. Paranoia este asociată cu afecțiuni*

precum schizofrenia, boala Alzheimer sau scleroza multiplă, toate acestea afectând funcțiile cerebrale. Oamenii cu pricina ajung să se simtă criticați tot timpul, să simtă ură, trădare, suferă din cauză că nu se pot adapta împrejurărilor și că tot timpul se simt excluși și nedreptățiți. Nu se pot relaxa, se ceartă tot timpul, sunt foarte încăpățânați, perfecționiști, totul li se cuvine, li se pare că tot timpul cineva profită de pe urma lor. Cauzele paranoiei sunt ambigue, nesigure. S-ar putea să fie vorba despre sentimente reprimite, neînțelegeri, prea multă responsabilitate, asta în cazul în care nu apare alături de afecțiunile menționate. Tratarea bolii se poate dovedi foarte grea, tocmai pentru că persoanele afectate sunt foarte reticente și ostile, se păzesc întotdeauna bine atunci când vine vorba despre emoții și orice tentativă de a te apropia de ele poate să le convingă și mai mult că urmărești ceva ascuns, că le vrei răul. Are el funcțiile cerebrale afectate și de aceea cere imposibilul? Dar acțiunile paranormale există (sunt demonstrate în fiecare zi de cei ce au puteri psihice ieșite din comun), de ce la el ar fi considerate paranoice? Nu vrea să se mai refere la el, nu e cel mai fericit exemplu. Ivan e convins că e anti-patizat și că i se vrea răul, se simte exclus și nedreptățit, din acest motiv s-a izolat, n-are prieteni, preferă să stea deoparte și e tot mai intrigat: cei singuratici din fire sunt paranoici, de fapt? Nu i-ar conveni deloc să fie arătat cu degetul, Doamne ferește, că e paranoic...

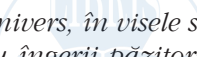
Nu mai are soluții, prima bătrânețe a dat peste el și nu mai are nici o salvare, fizic se va deprecia de aici înainte constant. În primul rând creierul i se va contracta, asta îl deprimă teribil, nu e păcat de la Dumnezeu că nu și-l poate exploata acum la maximum? De ce nu-l scoate din impas subconștientul? Subconștientul ascunde scenarii exacte ale destinului nostru. Există persoane care pot să vizualizeze viitorul, asemenea unui film. Visele se transformă, adeseori, în clarviziune...

(Miercuri, 24.10.2012)

+

Visele? Lumea de dincolo n-ar trebui să ne vorbească prin intermediul viselor? El nu se poate lăuda nici cu vise premonitorii sau clarvăzătoare. Cel mai adesea, uită visele, deși are senzația că visează în fiecare noapte, ba că scapă trenul, ba că se rătăcește într-o țară străină și nu știe limba acelei țări (de parcă ar fi fost translatat acolo), are și vise cu inundații și cu accidente îngrozitoare. Nici un vis nu i-a atras atenția asupra unui eveniment care se va întâmpla în viitor, n-a putut să urmărească nici o continuitate. A avut o perioadă când consulta o *Carte a viselor* (sunt atâtea variante, că s-a plictisit de ele), citea semnificațiile viselor, dar nu l-a convins nici una, ele puteau fi interpretate la nesfârșit. Ar fi avut un mare avantaj moral (în propriii săi ochi) dacă ar fi reușit să anticipeze evenimente, după un vis. *În timpul somnului, creierul nu mai suferă agresiunile din partea lumii exterioare, rămânând permeabil la informațiile latente din subconștient, unde prezentul, trecutul și viitorul coexistă.* Sigmund Freud susținea că visul e realizarea mascată a unei dorințe refulate, a unei fantasmă care nu se poate realiza în realitate. După Carl Gustav Jung, omul este purtătorul unor amintiri primordiale, care aparțin eventual întregii umanități și care își au originea în timpuri imemorabile. Fiecare individ poartă în inconștientul său marile arhetipuri ancestrale. *Astfel, simbolurile celor patru elemente, apa, focul, pământul și aerul, divinitățile, îngerii, lumile magice, ritualurile de viață și moarte sunt elemente importante, scufundate în subconștientul omenesc, care se exprimă prin visele noastre, luând forme individuale, în strânsă relație cu viața noastră psihică.* O altă teorie spune că visele sunt un soi de supapă de securitate, un mijloc de defulare a eului fiecăruia, ele ne permit să ne eliberăm. O alta, „taxată drept esoterică“, susține că *omul posedă un așa-zis „corp subtil“ în afara corpului fizic și că simbioza dintre cele două corpuri, fizic și subtil, corespunde unor „planuri vibratorii din univers“.* Se spune că omul posedă șapte corpuri astrale, *între care și un corp sideral sau corp al dorinței...* În timpul somnului, corpul astral se desprinde de corpul fizic. *Datorită acestor călătorii astrale pe alte planuri de conștiință din*

*univers, în visele simbolice și cele premonitorii au loc întâlniri cu îngerii păzitori sau cu făpturi luminoase ori zâne, dar și cu monștri sau cu persoane dispărute... El n-a visat niciodată vreun înger sau „făpturi luminoase“, în schimb a visat monștri (adică diavoli?) – fără nici o semnificație, nu l-a ajutat la nimic, n-a avut nici un vis premonitoriu, să anunțe vreo catastrofă. E cu atât mai dezamăgitor: dacă nici în vis nu are puteri paranormale... Unii își văd propriul cadavru de peste ani, în situații de neuitat, în accidente sângeroase, și-și anunță sfârșitul. Alții visează documente care le sunt puse la dispoziție de un mort ucis, dorind să fie arestat criminalul... Iată un exemplu: *André Malraux povestește un vis care l-a marcat profund. În iarna anului 1944, fiind ofițer în armată, a văzut-o, în timpul somnului, pe cumnata sa apărând și spunându-i: „Iat-o pe cea de-a treia ta nevastă“. Pe atunci Malraux era căsătorit cu a doua lui soție, Josette. În dimineața următoare, el a primit o telegramă care îl anunța despre moartea celei de-a doua soții în urma unui accident. Fratele său a murit la scurt timp și Malraux s-a căsătorit cu cumnata lui, exact ca în acel vis ciudat (Andrei Cheran). Malraux a fost clarvăzător în vis... De ce Ivan nu are o premoniție în vis? Visul ar fi ideal să fie inspirat, să ia legătura cu el entitatea dintr-o lume paralelă, care să-l ajute să se autodepășească.**

(Vineri, 25.10.2012)

Iordache

Fugarul Iordache a ajuns cu bine în Grecia, și-a petrecut acolo vacanța, nu l-a întrebat nimeni de nimic, nici nu l-a privit chiorâș, s-a pierdut printre turiști, nu a vrut să atragă atenția prin nimic, dar a stat la pândă – era hotărât să se ascundă, nu voia să se mai întoarcă în țară. De ce să se mai întoarcă? Nu mai are pe nimeni și nimic, Oana e sigur cu altul, e o pragmatică. În România n-are o casă a lui unde să tragă, nici nu se mai poate întoarce la schit, a fost cu siguranță afurisit de ai lui. Din prima zi când a intrat în camera de hotel (aflat pe o plajă de pe litoralul Mării Egee), s-a gândit la un ascunziș, s-a amăgit că n-a fost dat în urmărire internațională și că s-a strecurat, norocos. Nu-i mai iese din minte călugărul înjunghiat, chiar cel care văzuse în el diavolul. Cine l-a pedepsit? O fi fost un omor planificat? L-a chemat ucigașul în pădure și i-a înfipt cuțitul în spate, după care i-a tăiat aorta – o fi răzbunarea unui homosexual? Imposibil, un homosexual nu vede în altul diavolul... Își imaginează că ancheta Poliției îl consideră pe el principalul suspect de crimă, după incidentul cu victima, când i-a spus că e dracul în persoană. L-o fi văzut cineva în acea seară venind din pădure? Dacă a fost văzut de călugări atunci când s-a întors la mănăstire, chiar nu mai e nimic de făcut. Oricum, toți știau că lui îi place să se plimbe prin pădure. I se face rău când se gândește că ar putea fi prins și condamnat pe nedrept, poate să pună pariu că nu va fi crezut de nimeni că nu i-a făcut niciodată nici un rău călugărului aceluia găsit ucis. Nu se poate să-i joace destinul o asemenea festă, deși se teme de afurisenia călugărilor și de diavolul din el, real, pe care-l stăpânește cu sumedenia de rugăciuni făcute la icoanele ortodoxe grecești, merge la

biserică și se închină, are icoane în camera lui, îngenunchează și se întinde pe jos, sărutând pământul, să fie iertat pentru păcate și să fie ocrotit... A reușit să-și găsească și un loc de muncă onorabil, ca ajutor de ospătar, îi convine, i se dă casă și masă, cu banii de salariu n-are ce face, îi pune deoparte. Se ferește de femeile frumoase venite în vacanță care pun ochii pe el, nu mai vrea să se încurce cu nimeni, deși suferă, are coșmaruri erotice. Ar trebui să apeleze la masturbare, dar se abține, îi e rușine la vârsta lui, nu poate să repete ceea ce făcea în prima tinerețe, când ejacula sub țolurile puse pe dușumea. Aici, unde e, nu se simte austeritatea impusă Greciei de către FMI, nici că e o țară datoare vândută, turismul n-a dat faliment, se felicita că a rămas aici, deși se așteaptă tot timpul să vină Poliția să-l cerceteze. Până acum nu s-a ferit, toți cei din jur au încredere în el, nu dă de bănuț că e urmărit. L-o fi turnat acel tânăr cu mașina de lux care l-a luat din Grădiștea? Nu se poate să nu se fi făcut mare caz de crima din pădurea de lângă mănăstire, călugărul ucis poate să țină cap de afiș zile la rând... Norocul lui că nu știe nimic. Vin români și în octombrie în stațiunea unde el e acum ajutor de ospătar, la Paralia, dar îi evită, vorbește în engleză cu ei și se prefacă că a învățat stâlcit cuvinte românești, ca să le facă plăcere, dar nu acceptă nici un avans, nu se întinde la nici o discuție, spune că-i interzice regulamentul intern să întrețină relații amicale de orice gen. Îi convine această situație. Rămâne de văzut ce va face la toamnă, dacă va mai fi ținut în schemă, pe post. S-a programat să plece într-o vizită pe Sfântul Munte Athos, să se mărturisească părintelui duhovnic Iulian Lazăr, venit de la mănăstirea Sihăstria la schitul românilor, Prodromu (întemeiat în 1820). Știe de un cuvânt al părintelui Iulian, despre sfârșitul lumii: *Sfârșitul lumii e sfârșitul nostru. Spune Mântuitorul: „Fiți gata, că nu știți ziua, nici ceasul când va veni“. Cu toate astea, noi trebuie să ne gândim la sfârșitul lumii. Să ne pregătim, fiind spovediți și împărtășiți cu Sfintele Taine, să fim împăcați cu toți, să luptăm în dreapta-credință, după lege, cum zice Sfântul Apostol Pavel, că acela ce se luptă după Lege, acela ia cununa. Se luptă și alții, dar nu după Lege. Și să ne gândim că, odată și odată, trebuie să murim. Sfârșitul lumii când o veni Dumnezeu știe, dar sfârșitul nostru*